

какъ утрѣ трѣбва да излязж. Истинж е че имамъ тука нѣкои сродници, кои-то желаяхж много да ся смилн нѣкой отъ тѣхъ и мя земе у дома си. Чрѣднѣи свѣщенникъ, на тжзи Еноріж, кой-то, като бѣше болна майка ми, чясто приходяше на посвѣщеніе-то ѿ, и ѿ надаряваше съ свои-ты изобилни благодѣянїя, много пжти е говорилъ послѣ на сродницы-ты ми, че е тѣхна длѣжност да мя прибержтъ; нѣ тїи не ся рѣшили още, кой отъ тѣхъ ще земе на себе си отхранїе-то ми. Не ся тжжж обаче противу имъ, зачто, като имжтъ и тїи чяда, и сжщи бесприходни, нѣмжтъ отъ что да живѣжтъ, освѣнъ съ работенїе на ржцѣ си.

” Окаянно момиче, рече Г-жя Линдія, кога е тѣй, не трѣбва да ся чюди нѣкой зачто си прискърбно. “ Да, повтори момиче-то, за това кога-то дода тука толкова сѣмъ печялно; нѣ Всеблагый Богъ непосредственно изглади униженїе-то (малодушіе-то) на сърце ми: ето угаждамъ себе си сѣвсѣмъ утишена и нѣмамъ другж грыжж освѣнъ да живѣж